

Տէրն որ տարերբ քոյին պայծառ
Պարազարդեաց զաշխարհիս ծիր ,
Օհ զբնաւս ածցէ հաշտ առ իրար ,
Յոլաւ ի Զուրս ետ զերկնից հիւ
Եւ Զուրց ծնանել զերկնից կամար :
Որպէս ի բիբ ականս յըստակ
Շողայ յալիսդ արեւ մաքուր .
Եւ յասպարէզ քո փայլունակ
Ինդ խաժ կոհակս եւ ոսկեհուն
Թորիս վարել լուսոյ վըտակ :
Եւ զատ ու արձակ իբր ըզխորհուրդ
Սանրեալ փըշրես զարքայից նաւս .
Եւ զայրագինդ ի յարձակուրդ
Հնազանդ վեհին՝ որ զքեզ վարեաց՝
Եւ ձայն նորին լոկ կաս անդրուրդ :
Եւ չափութեան շըքեղ պատկեր ,
Եւք ի մկանունս քո վէտ ի վէտ
Եւ միտք յափանց յափունս յերեր՝
Ի զուր խընդրէ զծիր քո եւ կէտ
Որպէս ի նոյն յանհունն եթեր :
Ի՞նչ վեհ մընչիւն քաղցրաղօղանջ
Գանչեցուցեալ զվէմս որ յեզր անդ ,
Սերթ եւ ի սէղն՝ որ քեզ նահանջ՝
Իբրեւ զեփիւռ ի հեզ մարմանդ՝
(Ի հասական մընչէ թառանչ :

ԼԱՄԱՐԴԻՆ

Ովկէան :

Սոսյլ ովկէան , զի քաղցր ի քո ինձ յափունս
Սարաւանդեալ դիտել ըզկուր ձըկնորսին .
Եւ զհեռաւոր ծըծել հողմոյդ հովութիւնս
Ինդ հովանեաւ ոստոց ուտնեաց ի բացին :
Կամ է ինձ յայսմ երեկոյի յեզերդ յայց
Յախորժականս յածիլ մըտացըս ցընորս .
Ի զքո սիրեմ ես եւ անգամ զաւերած .
Շառաչ ծովուց խաղաղէ զկիրս իմ պըզտորս :
Սոսյլ ովկէան , սիրեմ զշալիւնդ վայրենի .
Եւ դառն ալեօքդ՝ են ինձ աւուրք քաղցուենի :
Սոսյլ ովկէան , ծիծաղախիտ ի ճակատ
Սերթ պարզ փթըթիս յարուսեկին ի ճաճանչ ,
Եւ աղուաբար թոթովէ ձայն քո հաստատ
Եւ իրական բանս ի յերկրէ անճանաչ .
Սերթ կուտակեալ ուռնուս յառնես եւ վազես
Կանաչաբաշ հանգոյն նժուգից ի յարչաւ ,
Եւ ընկըրկիս պատառելով զծովեզերս ,
Իարձեալ քըրքիջ դըժոխալուր տեսակաւ .
Սոսյլ ովկէան , ասպընջական սէգ դըժնի ,
Եւ դառն ալեօքդ՝ են ինձ աւուրք քաղցուենի :

Ս'ա՛յլ ուղկէան , եւ ի ցայտել ջուրցդ ի դէզ ,
Եւ ի նընջել քում իբր հընձեալ անդաստան ,
Վ'ուլ մեծութեամբ ընդարձակին միտք ի մեզ .
Խօսի յոգիս մեր անձուկս ինքն անսահմանն .
Ո՛ր անաստուած կամ ո՞ր մօլի բնաւ առ քեւ
Խշխէ ' հաստէն տիեզերաց կալ յուրաստ .
Յանչափութեան յայտնի Ղարձրեալն արդարեւ .
Օ երկնից տեսի ' հայելոջդ բաց առաջատ .
Ս'ա՛յլ ուղկէան , որով հաւատքս ըսկսանի ,
Ը'ռ դառն արեօքդ՝ են ինձ աւուրք քաղցուենի :

ԵՄ · ՏԷՇԱՆ

Առ Ծով :

Ու սրբազան ծով լայնածիր ,
Վանի զըւարթ դիմացդ ինձ թոյր .
Ողջ լեր յայգուն ճաճանչս ինձ ցիր՝
Որ տայ դողով շըրթանցդ համբոյր :
Ինձ երանի որ մըտերիմ
Բիւր սըխրացեալ ի քեզ անգամ ,
Եւ վերըստին դառնամ բերիմ
Հայել սրբօրս յօժարակամ :
Երբ քեզ զմայլեալ լըսեմ ունկամբ՝
Բնդ քեզ սլանայ շունչս ի բարձունս ,
Ու 'նդ քեզ ցածնու ի վայր ողջամբ
Ս'ինչ ի բնութեան դամբանս թաքունս :
Երբ արեգակն ի քեզ խոնարհ
Ս'ըխի ' մահիճըս ծիրանի ,
Ըլեացդ հընչէ մըրմուռ բարբառ
Խոնջեալ երկրիս յերգ որրանի :
Երեկոյն աստղ ի քեզ յակճիւ
Բացուստ ձայնիդ լըսէ մտադիւր .
Ի ուսին ժըմտեալ ի լոյս կայտիւ
Վ'եւ ծածանի բեկբեկ բիւր բիւր :
Յաճախ թողեալ զհեշտ անտառին
Ի մըկանանց քոյոց հրապոյր՝
Գիմեմ թաւալ յալսըդ խորին
Եւ զովացեալ պընդիմ կազդոյր :
Ըջդէ հոգի Տեառն առ քերդող
Օ որ մայրաբար բերէն երկիր .
Ըլ ի կապոյտ ծոցիդ դունդող
Բնդարձակին միտք խանդակիր :
Կայր առ ծովին հազներգուն կոյր .
Շառաչէին կոհակքն շուրջ ,
Հըսկայազանց դարն ոսկեհուն
Շընջէր զնովաւ պըճնեալ ի լուրջ :
Ու ի կարապաց թիւ սլացական
Գաշնակաւոր եհաս աւիւն .